

PRIESZOL JÓZSEF

1906. szeptember 13. Budapest – 1965. március 31. Budapest

MTI/MTVA Fotóarchívum/Pap Jenő

FŐBB TISZTSÉGEI

Az MKP, illetve az MDP KV tagja	1946. október 1.-1954. május 30.
Az Elnöki Tanács tagja	1949. augusztus 23.-1953. július 3.
A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium politikai államtitkára	1950. január 20.-1951. január 27.
A közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese	1950. január 27.-1952. január 5.
A közlekedésügyi miniszter első helyettese	1952. január 5.-1953. július 4.
Közlekedés- és postaügyi miniszterhelyettes	1953. július 4.-1956. október 31.
Az MSZMP Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Ideiglenes Intéző Bizottsága elnöke	1957. január-1957. június
Az MSZMP Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bizottsága első titkára	1957. június-1961. október
Az Elnöki Tanács tagja	1961. október 7.-1963. március 21.
Közlekedés- és postaügyi miniszterhelyettes	1962. január 1.-1965. március 31.

PÁLYÁJA

Apja, Prieszol József kőművessegéd volt, anyját Pozor Zsófiának hívták. Hat testvére született, vele együtt négyen érték meg a felnőttkort. Olga húga 1961-1968 között a Magyar Szocialista Munkáspárt Budapest II. Kerületi Bizottsága első titkára, 1970-től a Közalkalmazottak Szakszervezete főtitkára, 1980-1985 között a Központi Bizottság tagja volt.

A négy elemi és a négy polgári kijárása után kőművestanoncnak állt, segédlevele megszerzése után 1945-ig szakmájában dolgozott. 1927-ben belépett a Magyar Építőmunkások Országos Szövetségébe (MÉMOSZ), 1937-ben a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Részt vett az 1935. évi nagy építőmunkássztrájk megszervezésében,

1939-ben a szakszervezet pestszenterzsébeti csoportja elnökévé, 1941-ben a MÉMOSZ központi vezetőségi tagjává választották. 1941-ben felvették az illegális kommunista pártba, 1942. májusban, a nagy kommunista lebukások idején őt is letartóztatták, hat hónap börtönre ítélték, majd kitiltották Budapestről. Hivatalos életrajza szerint a nyilas uralom idején Pestszenterzsébeten részt vett az ellenállási mozgalomban.

1945. januártól a Magyar Kommunista Párt pestszenterzsébeti szervezetének titkára, a helyi nemzeti bizottság elnöke, majd titkára volt. 1945. novemberben nemzetgyűlési képviselővé választották, 1947-ben és 1949-ben is a törvényhozás tagja lett. 1945 végétől az MKP Központi Ellenőrző Bizottsága elnöke volt, 1946. októberben pedig bekerült a Központi Vezetőség soraiba. 1946 nyarától a Rimamurány–Salgótarjáni Vasmű ózdi részlege MKP-szervezetének titkáráként tevékenykedett, amely – főként a gyár 1946. decemberi államosítása után – jelentős lokális hatalommal párosult. 1948. júniusban megtették a Szociáldemokrata Pártnak az MKP-ba olvasztásával életre hívott Magyar Dolgozók Pártja Borsod vármegyei bizottsága titkárának, s továbbra is a KV tagja maradt.

1949. februárban visszahelyezték Budapestre, az államapparátusba: a Közlekedésügyi Minisztérium mélyépítési csoportfőnöke, az év novemberében a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium nevet kapott tárca közlekedésügyi csoportfőnöke lett. 1949. augusztusban bekerült a szovjet mintára felállított kollektív államfői testületbe, az Elnöki Tanácsba is. 1950. januárban a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium politikai államtitkárává, 1951. januárban, az államtitkári cím megszüntetésekor a közlekedési ügyekkel foglalkozó miniszterhelyettesé s egyben a miniszter első helyettesévé nevezték ki. 1952. januártól az addigi minisztériuma kettéválasztásával létrehozott Közlekedésügyi Minisztériumban továbbra az első miniszterhelyettesi posztot töltötte be, az 1950-es évek elején elvégezte a Gazdasági és Műszaki Akadémiát (az úgynevezett Vörös Akadémiát) is.

1953. júliustól 1956. október végéig az ismét egyesített Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumban dolgozott miniszterhelyettesként, ugyanakkor – mivel az 1953. májusi országgyűlési választásokon nem jelölték – 1953. júliusban kimaradt az Elnöki Tanácsból, s 1954. májusban KV-tagságát is elvesztette.

Az 1956-os forradalom leverése után Ózdon kezdte el szervezni az MDP örökébe lépő Magyar Szocialista Munkáspártot. 1957. januárban a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei pártszervezet élére állították. Az 1957. júniusi országos pártkongresszuson beválasztották a Központi Bizottságba, amelynek élete végéig tagja maradt. A párton belül Marosán Györggyel rokonszenvezett, az ipari munkásság harcos érdekvédőjeként lépett fel. Megyei első titkári posztját egészségügyi okokból feladva 1962. januárban ismét közlekedés- és postaügyi miniszterhelyettes lett. 1958–1963-ban újra országgyűlési képviselő, valamint 1961. október és 1963. március között az Elnöki Tanács tagja is volt.

IRODALOM

Tarján István: *Viharos évtizedek. Prieszol József élete*. Miskolci Miniatur Könyvgyűjtők Klubja-MHSZ Építők Prieszol József Lövész Klubja, Miskolc, 1981.

Az 1947. szeptember 16-ra összehívott Országgyűlés almanachja. 1947. szeptember 16.-1949. április 12. Főszerkesztők: Marelyn Kiss József, Vida István. Szerkesztette Horváth Zsolt és Hubai László. Magyar Országgyűlés, Budapest, 2005. 332.